

I. День взяття Бастилії

Полковник випив так багато вина, що, почувши свист ракети, ледь не сховався за парапетом балкона. Його рука вже схопилася за вкриті кілтявою залізні поручні, а сам він похитувався, заплющивши очі. Якусь мить до нього лишень долинав багатоголосий гамір гостей, а потім він відчув, як його імпульсивно обіймає за плечі донька. Розплющивши очі, полковник побачив ракету, що золотистою кометою злетіла високо в зоряне небо, а тоді без жодного звуку вибухнула дощем із пурпuroвих та зелених крапель. Десь над Лувром вистрелила «римська свічка», а на Новому мості запалили бенгальський вогонь, і Сена немовби спалахнула синім полум'ям. З набережної долинуло захоплене зітхання натовпу; полковник відчув, як пасмо доньчиного волосся торкнулося його шоки, наче подих теплого літнього вітерцю.

Річка, острів, нічне небо — усе попливло перед очима полковника Андерсона (неначе під час посадки літака), а тоді знову «стало на місце». Він одразу почувся тверезим і щасливим. І однією рукою обійняв свою доньку Гайді, яка була на зріст майже такою, як він (поряд ці двоє були схожі на масивну римську статую й тоненьку колону).

— На якусь мить я геть сп'янів, — обдумавши цю репліку, мовив полковник (а раптом донька це помітила...). —

Жодна порядна людина не витримає чотирьох змін вина за одну вечерю. Цікаво, як французи таке витримують?

— Вони просто п'ють по єдному келиху кожного сорту чи навіть менше, — не відводячи захопленого погляду від феєрверків, мовила Гайді. — І не мають виразки шлунка.

— Але ж це було так смачно... До того ж мені весь час підливали, — поскаржився він.

На поручнях Королівського мосту шість вогняних коліс, обертаючись, вивергали іскри шести різних кольорів, і Гайді заворожено — до запаморочення в голові — спостерігала за ними. І раптом у височінь злетіло, мабуть, півсотні ракет одночасно: вони пронизали темряву нічного неба (неначе то був цигарковий папір) і, вибухнувши, розсипалися гіантським барвистим павичевим хвостом, що простягнувся від мансард Сіте аж до місяця.

З набережної залунали захоплені крики. Гості на балконі видали довге сласне зітхання, а кілька молоденьких дівчат аж завищали від задоволення, неначе діти на американських гірках. Гайді — теж із криком захоплення — різко обернулася назад, щоб показати рукою на три стовпи різнокольорового диму, що злетіли у височінь над Сакре-Кер. Але чоловік, який стояв поряд із нею з іншого боку, саме нахилився вперед, і її оголений лікоть з усієї сили вдарив його в обличчя. Її рука ніби продовжувала відчувати дотик чужої шкіри — гарячої та твердої (вона вдарила гостя в перенісся). І відчуття це було ще неприємнішим від того, що цей незнайомець трохи раніше окинув дічину поглядом, який змусив її почутися ніяково.

Гайді розгублено вибачилася; чоловік, якого вона вдарила, коротко й водночас елегантно кивнув їй. Але тієї миті, коли він нахилив голову, з його носа на чисто поголену ділянку над верхньою губою викотилася крапля темної крові. Чоловікові цьому було, напевно, тридцять п'ять чи сорок років. Зросту він був трохи меншого за середній,

одягнений у фланелевий костюм — чужоземний і стандартний — яскравого (можливо, занадто) синього кольору. Обличчя незнайомця — відкрите й симпатичне — було таким само чужоземним і стандартним, як і його вбрання. Кругла голова з густим світлим волоссям (зараз, щоправда, волосся це було по-військовому коротко підстрижене) виказувала його принадлежність до слов'ян. Але між широкою верхньою частиною голови й такими само широкими вилицями була помітно вужча ділянка (через що голова ця нагадувала пісочний годинник) — ознака домішки монгольської крові. Його повні губи, напевно, часто всміхалися, однак через цю конфузну ситуацію були міцно стиснуті. Вогняні колеса все ще сипали іскрами, і світло від них надавало обличчям усіх гостей синьо-зеленого відтінку (це було схоже на неонове освітлення). А краплина крові, що повільно стікала до верхньої губи чоловіка, здавалася густо-фіолетовою. На якусь мить Гайді відчула майже непереборне бажання злизати цю краплю язиком.

— Ой, у вас кров! — скрикнула дівчина, схопивши чоловіка за руку й відчувши через цупку тканину піджака, яка вона важка й сильна.

— Пусте, — роздратовано всміхнувся він, витерши краплину крові тильним боком руки.

— Не маєте носової хустинки? — вигукнула Гайді. — Зараз я із сумочки дістану...

Наступної миті вона подумала, що краще б їй було відкусити собі язик: обличчя незнайомця почервоніло (враховуючи химерне освітлення феєрверків, правильно було б сказати «стало густо-синім»). Незgrabним порухом руки він видобув із нагрудної кишені носовичок і стер ним кров із тильного боку другої руки. А тоді знову кивнув дівчині (це мало до смішного церемонний вигляд) і відвернувся: мовляв, інцидент вичерпано, тож прощавайте. Гайді зrozуміла, що завдала чоловікові не тільки фізичного болю,

тому не змогла просто розвернутися до феєрверків та продовжити захоплено милуватися ними.

— Але ж кров іще йде! — вигукнула вона.

І справді, тепер із його носа на верхню губу стікала вже цівка крові. Але чоловік замість того, щоб витерти її носовою хустинкою, удавав, що нічого не помічає.

— Вам холодною водою треба вмитися! — розpacливо скрикнула Гайді. — Ви знаєте, де тут ванна кімната?.. Ходімо, я вас проведу.

Дівчина знову взялася за його сильну, важку руку, відчуваючи цупку тканину піджака. На якусь мить вона подумала, що незнайомець висмикне руку. Але він, збагнувшись, мабуть, що це було б геть безглаздим вчинком, здався і, пройшовши разом із Гайді через французькі двері, по-прямував за нею до *salon* мсьє Анатоля. П'ять чи шість гостей, які залишалися на балконі, були надто захоплені феєрверками, щоб дивитися на дівчину та її жертву. Що ж до полковника — він спостерігав за інцидентом зі сконфуженим виглядом, а потім вирішив, що краще йому просто відвернутися та продовжувати милуватися візерунками з різокольорових іскор.

Мсьє Анатоль сидів спиною до каміна; костури свої він приставив обабіч крісла. Це було єдине зручне крісло на всю простору й незатишну вітальню, розкішно обставлена в стилі Людовіка П'ятнадцятого: куди не глянь — хиткі меблі з кривими позолоченими ніжками, шовковими покривалами, що давно вицвіли, і жмутками набивки, що стирчала з диванів, мов цупкі волосинки з носів та вух старезних дідів. Обабіч крісла — біля костурів — стояли, наче вірні вартові (чи каріатиди), син і донька мсьє Анатоля. Сам же він виголошував якусь промову до тих нечисленних гостей, яким хотілося його слухати. Коли ж до вітальні увійшла Гайді разом зі своїм супутником, який неохоче плентався за нею, жваві світло-блакитні (мов